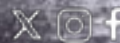

exterior

Hivern 2025
exterior.cat

La revista que explica què fa Catalunya al món

“

Portar a Catalunya una
estrena mundial de
John Williams és una
de les coses més
emocionants que he viscut

Marc Timón Barceló

Compositor, director d'orquestra i pianista
establert a Los Angeles

ACM

Associació
Catalana
de Municipis

Som Servei. Som Municipalisme.

Assessorament
jurídic i suport
als ens locals

Representació
i defensa
dels interessos
dels municipis

Formació i
publicacions per
millorar el servei
dels ens locals

Compra agregada
de productes i serveis
amb estalvi econòmic
i procedimental

Fundació

Transparència
i Bon Govern Local

Ajudem en qüestions
de bon govern,
transparència i integritat

Fundació

Municipalista
d'Impuls Territorial

Servei d'assessorament
en els àmbits urbanístic,
territorial i ambiental

Fundació

Aula d'Alts
Estudis Electes

Formació constant
adreçada als càrrecs
electes locals

| La força del **municipalisme**

acm.cat |

Còrsega s'empelta de cultura popular catalana en un altre
Aplec Internacional 38

Sumari

Entrevista amb **Marc Timón Barceló**, compositor, director d'orquestra i pianista establert a Los Angeles 12

L'Any **Conxita Badia** 20
Per Mireia Domènech i Bonet

L'esperit **d'Europa en Blau** 23
Per Joaquim Millan Alegret

L'Associació Catalana de Municipis (ACM) 24
obre la nova oficina a Brussel·les

El Premi Ernest Udina 28

La Xarxa Llull, el batec per prestigiar la llengua i la cultura catalanes al món 31

La FIEC, la pedra angular de la Catalunya Exterior 44

Exterior.cat s'expandeix amb una xarxa d'una quinzena de periodistes a l'estranger 52

05_Josep Rull

07_Quim Miró

09_Dèlia Perpiñà

11_Joaquim Limona

19_Laura Ballarín

27_Meritxell Budó

29_Kristian Herbolzheimer

Opinions

41_Mariola Dinarès

51_Kílian Sebrà

54_Diana Riba

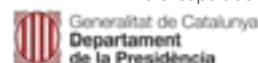
Revista Exterior, hivern 2025
Edita: Grup Comunicació 21

Editor: David Centol i Lozano
Director Editorial: Quim Miró
Director General: Marcelo Villanueva
Directora d'Art: Marga Moreno
Correcció: Pere Giménez
exterior@comunicacio21.com
publicitat@comunicacio21.com

www.exterior.cat

Amb el suport de:

Dipòsit Legal DL B 9846-2025

grup comunicació21

Tonight belongs to...

PALACE

WEST SIDE STORY

EVITA

L'ARA I EL TRAM PRESENTEN:

BROADWAY SIMFÒNIC

AMB MANU PILAS I SOFÍA ESCOBAR

29 DE DESEMBRE A LES 20 H | AUDITORI DE BARCELONA

Compra la teva entrada a
d.ara.cat/broadwaysimfonic
o escanejant el codi QR
Entrades des de 17 €

Acull

L'AUDITORI

Col·labora

tram

Organitza

SINGUS ara

Josep Rull

President del Parlament de Catalunya

Catalunya al món. Un lideratge humanista i d'orgull nacional

L'any 1971, Pau Casals es va adreçar a l'Assemblea General de les Nacions Unides amb un discurs que sintetitzava una part essencial del que és Catalunya i que encara avui ens emociona. El seu *"I am a Catalan"* reivindicava l'orgull de pertànyer a la nació catalana, amb una història mil·lenària, una llengua pròpia i una forta identitat col·lectiva, i alhora apel·lava al seu llegat profundament humanista i constructor de pau.

Un orgull que neix sobretot del que hem estat capaços de construir, malgrat totes les dificultats. Al llarg dels segles, Catalunya ha estat una nació oberta i amb vocació de projecció exterior. Una nació inconformista, que somia, innova i que es rebel·la contra la idea que res sigui impossible. Catalunya sempre ha pensat i s'ha imaginat a si mateixa en gran, sense posar-se límits, i això l'ha dut a excel·lir i a trobar solucions transformadores i inspiradores.

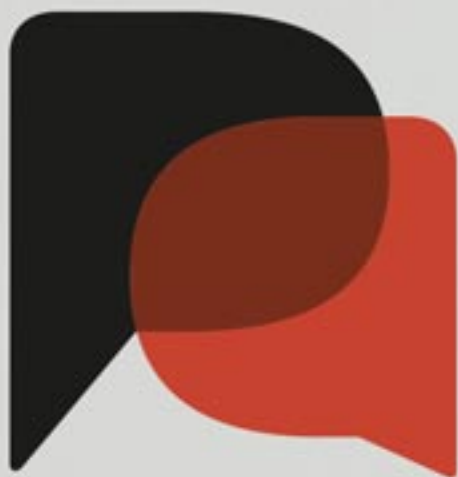
La presència catalana al món no és circumstancial. És la conseqüència natural de l'actitud d'una nació sense estat —o més aviat, amb un estat a la contra— empenedora, capaç d'entendre en cada moment quines són les palanques que mouen el món i de voler-ne ser actors protagonistes. Avui, continuem tenint molt per aportar en els grans debats globals: la mirada ètica en l'ús de la intel·ligència artificial, la recerca biomèdica al servei de la vida, el compromís inequívoc amb la lluita contra el canvi climàtic, o una visió humanista davant una Europa i un món amb corrents deshumanitzadors que fan trontollar les bases de la democràcia.

Els més de 400.000 catalans i catalanes que viu fora sou una peça nuclear en la projecció internacional del nostre país. Feu que Catalunya sigui present arreu del món i com a president del Parlament us ho vull agrair. Els catalans a l'exterior, a més, exerciu una catalanitat modèlica, que és la d'uns altíssims nivells d'integració, conservant les arrels i l'orgull dels vostres orígens. Pel que sou i representeu, heu de poder decidir tot allò que interpel·la Catalunya i hem de garantir el vostre dret a vot i trobar vies per escoltar-vos més i millor. També, perquè conèixer les vostres realitats ens ajudarà a construir un país capaç de retenir talent, perquè ningú no hagi de marxar per manca d'oportunitats.

Catalunya continuarà tenint un paper referent en aquest món en transformació. Un camí que farem amb els actius que tenim a dins del país i a fora, i amb el mateix esperit que va internacionalitzar Pau Casals: amb un altíssim sentit de la responsabilitat, amb orgull i amb la voluntat de servir la humanitat. Un país que vol liderar en els grans reptes globals i decidir el seu futur en llibertat i en un món més just i més humà.

”

La presència catalana al món és una qüestió d'actitud, la d'una nació empenedora, capaç d'entendre en cada moment quines són les palanques que mouen el món i de voler-ne ser actors protagonistes

PREMI
INTERNACIONAL
amic
MITJANS
DE PROXIMITAT

Premi a un mitjà d'informació de proximitat. Tres categories:

- en català
- europeu
- internacional

El premi internacional AMIC vol promoure el rigor i l'excel·lència professional entre els editors de mitjans de proximitat en tres categories (llengua catalana, àmbit europeu i internacional) i donar així un **reconeixement a les millors iniciatives empresarials i informatives.**

14 d'abril a l'Auditori de La Pedrera, Passeig de Gràcia, 92 ·
Barcelona | 18 hores

Organitza:

Amb el suport de:

Quim Miró

Director editorial d'Exterior.cat

Amb vocació europeïsta

En temps d'incertesa, quan els vents globals bufen amb força i sovint en direccions imprevisibles, la temptació de replegar-se és gran. Però, precisament ara, davant els reptes que redefeixen el nostre present és quan es fa més necessari reafirmar una convicció que des d'Exterior.cat hem defensat sempre: la força d'Europa com a projecte compartit.

La vocació europeïsta no és un gest simbòlic ni una etiqueta que es pugui posar i treure segons les circumstàncies. És una mirada de llarg abast. Europa és —sí— una construcció imperfecta, però també és un espai que ha sabut cultivar la democràcia, la prosperitat i l'estat de dret com poques altres regions del món.

Apostem per una Europa diversa, on el ventall de llengües i cultures sigui una font de riquesa i no de confrontació. I, des d'aquí, reclamem més que mai l'oficialitat del català a les institucions europees. Així, reconeixent una llengua mil·lenària que parlen més de 10 milions de persones, també és com enfortirem Europa.

Vivim un moment decisiu. La Unió Europea té l'oportunitat —i l'obligació— de reafirmar-se com a actor rellevant, capaç de defensar els seus valors i interessos amb determinació. Però aquesta Europa forta només serà possible si els seus ciutadans —nosaltres— i les seves institucions creuen de debò en el projecte. L'única resposta possible és col·lectiva.

I aquí és on els mitjans de comunicació tenim un paper essencial. Reforçar la idea d'Europa, explicar-ne les virtuts i també els seus límits, contribuir a un debat informat i serè, és part de la nostra responsabilitat cívica. Mantenim la convicció que només amb una ciutadania ben informada és possible una Europa més robusta, sostenible i democràtica.

Des d'Exterior donem l'oportunitat d'explicar-se a les diferents veus europeïstes en territori català per reforçar el nostre compromís. Una prova més de la nostra vocació europeïsta ha estat la visita del director responsable de les Oficines d'Enllaç del Parlament Europeu, Steve Clark, a l'Espai Línia —la nostra seu física— de qui podeu recuperar una con-

versa en l'edició digital. Una entrevista que va ser l'única que Clark va oferir en el seu darrer viatge oficial a Barcelona i que demostra, un cop més, el lideratge que té la capçalera del Grup Comunicació 21 per als diferents actors de l'acció exterior catalana.

Des d'Exterior hem defensat sempre que la millor manera d'enfortir-nos és enfortint Europa. I avui, més que mai, reafirmem aquesta convicció. No és temps de dubtes: és temps de compromís, és temps d'Europa.

”

Els mitjans de comunicació tenim un paper essencial a l'hora de reforçar la idea d'Europa, explicar-ne les virtuts i també els seus límits, contribuir a un debat informat i serè, és part de la nostra responsabilitat cívica

PROGRAMA

ESCOLES AMBAIXADORES DEL PARLAMENT EUROPEU

El programa té com a objectiu apropar el funcionament legislatiu i polític del Parlament Europeu als alumnes de 3r d'ESO a 2n de Batxillerat i Formació Professional, incloent-hi Educació Especial.

El curs 2025/26, Catalunya compta amb 25 centres que participen del programa: 17 escoles ambaixadores i 8 escoles mentores. A escala europea, hi participen unes 2.000 escoles i 35.000 estudiants.

MÉS INFORMACIÓ

escolambajadores.eu

Vols ser Escola Ambaixadora?

La convocatòria obre a finals del primer trimestre de 2026.

Els centres seleccionats s'anuncien en acabar el curs lectiu, abans de l'estiu.

Parlament Europeu
Oficina a Barcelona

Dèlia Perpiñà

Directora gerent de Prodeca

La Catalunya agroalimentària al món: empatia estratègica i lideratge exportador

La internacionalització forma part de l'ADN de l'empresa catalana i el sector agroalimentari n'és l'exponent més clar. És mirall de la manera de fer del país als mercats globals: resiliència, singular i decidit.

A Prodeca treballem per traslladar aquesta identitat als mercats globals amb un enfocament centrat en la capacitat d'escoltar, interpretar i anticipar les necessitats dels mercats, amb visió estratègica i sensibilitat empresarial, l'empatia estratègica aplicada a l'exportació. No n'hi ha prou amb oferir un bon producte: cal comprendre qui tenim al davant. Els requeriments, els hàbits de consum i les expectatives de valor canvien a cada latitud, i la competitivitat parteix d'aquesta escolta activa.

Aquesta dinàmica es tradueix en un lideratge exportador que consolida el sector com un dels pilars de l'economia catalana. Més de 3.000 empreses catalanes exportadores regulars i un creixement constant de les exportacions agroalimentàries. El nostre paper és actuar com a facilitadors estratègics de la projecció exterior dels nostres productors i fer-ho posicionant la marca Catalunya sota un relat unificat que reforci la confiança, la singularització i el prestigi dels aliments catalans.

Connectem l'excel·lència productiva de Catalunya amb els circuits comercials internacionals de valor, amb la participació agrupada a les principals fires, la gestió de missions comercials i la creació d'espais propis de negoci. Un exemple recent és el Catalan Food Business Forum, que hem celebrat enguany i que va connectar 90 empreses catalanes amb més de 100 importadors de 23 països, generant més de 3.000 reunions comercials.

La distinció 'Catalunya, Regió Mundial de la Gastronomia 2025' reforça la connexió entre els nostres productes, la cuina i el talent dels professionals que els treballen. Productors, elaboradors i comercialitzadors comparteixen un mateix propòsit: portar al món la identitat i l'excel·lència dels aliments catalans, que generen una confiança contrastada a escala global.

El nostre compromís, alineat amb la política d'internacionalització de la Generalitat de Catalunya i amb el Pla Estratègic d'Internacionalització que està elaborant ACCIÓ –al qual Prodeca hem pogut aportar-hi també la nostra visió–, és continuar projectant la qualitat, la creativitat i l'adaptabilitat d'un país que, dia rere dia, consolida el seu paper com a referent agroalimentari global.

”

Competir globalment exigeix escoltar i anticipar. Prodeca connecta empreses catalanes amb mercats internacionals per generar valor i lideratge exportador

Línia ja és un dels **11 mitjans de comunicació en català més llegits**

471.487

**usuaris únics al mes d'octubre de 2025
segons l'auditoria d'OJD Interactiva**

línia

grup comunicació21

linia.cat

**el diari
metropolità**

Joaquim Llimona

Director del CEI International Affairs

El món és a casa nostra

Tradicionalment les relacions internacionals han estat considerades un tema d'incidència menor en els debats socials. Del meu pas per la política recordo que, quan arribaven les eleccions, els esforços es concentraven en les qüestions internes. Per això, en els referèndums sobre temes internacionals, sovint el resultat depèn més de l'estat d'ànim de la població, de la percepció que es té del govern, que dels efectes que pot tenir el tema sotmès a consulta. A més, el populisme recull grans fruits explotant les pors i malestars, mentint. El Brèxit n'és un exemple clar i recent, però ni molt menys l'únic.

Avui, al menys quatre circumstàncies han fet canviar la percepció de la incidència de les relacions internacionals en les nostres vides. Avui no és exòtic escoltar un debat sobre armament o sobre aranzels entre grups d'amics o companys de feina.

En primer lloc, la guerra ha reaparegut en les nostres fronteres. Amb tota la cruïsa, amb les morts de civils, incloses criatures i gent gran. Amb la destrucció indiscriminada i ignorant les mínimes lleis que àdhuc en temps de guerra existeixen.

Veiem la guerra com una amenaça real i propera. I tenim raó, perquè és una agressió territorial, però també un atac als nostres valors i al sistema democràtic.

A continuació, els reptes globals. El canvi climàtic o les migracions, entre molts altres. Són globals i compartits, però són també locals: afecten la vida del municipi i generen debats que sovint ens porten al populisme. El que es queixa de la calor o de les pluges torrencials sap que només l'acció concertada internacional les pot mitigar o resoldre.

En tercer lloc, els grans acords comercials i econòmics. El president Trump ha posat de moda els aranzels, abans limitats als agents de duanes. Sempre les duanes han estat una arma política major, però avui tots ens adonem que fan pujar els preus, destrueixen llocs de treball i els traslladen a altres països.

Finalment, el concepte d'Occident es dilueix. L'aliança Europa-Estats Units, amb alguns estats

més, tenim la sensació que ha perdut cohesió i solidesa. Per tant, la gent entén que cal gastar més en defensa, el que fa uns anys era impensable.

Tot això ens aboca al fracàs o a la irrellevància? No, ens situa davant el repte de creure en nosaltres, de confiar en el futur del projecte europeu. Per això cal debat, cal informació veraç, cal formació.

Tornant a Catalunya, ens calen professionals que avaluïn aquests factors i ens ajudin a donar respostes basades en la negociació, la diplomàcia i el respecte a les normes internacionals. I desmuntin els propòsits autàrquics o aïllacionistes.

”

Avui l'impacte de la política internacional en les nostres vides és continuat. El debat surt dels cercles especialitzats. És bàsic informar i formar sobre la cultura de la negociació i el respecte al dret internacional

“

Catalunya i Califòrnia són culturalment diferents, però musicalment hi ha patrons que es repeteixen

Marc Timón Barceló

Una entrevista d'Àlex Segura | Califòrnia, Estats Units

Fotografia: Marina Castells

Marc Timón Barceló (Castelló d'Empúries, 1980) és compositor, director d'orquestra i pianista. Ha fet el salt de l'Empordà a Los Angeles, on viu des del 2015, i combina la sensibilitat mediterrània amb la força del llenguatge cinematogràfic. Format en música clàssica, però influït pel jazz i per figures com John Williams, ha desenvolupat una veu pròpia que uneix emoció i tècnica amb un sentit èpic molt personal. Ha treballat en produccions com *Agent Carter* (Marvel) i *In Absentia*, i ha dirigit orquestres d'arreu del món. Una de les seves fites més rellevants és haver estrenat a Barcelona una obra mundial de John Williams amb la pianista Gloria Cheng. També és autor del *Magnificat* per a la Torre de Maria de la Sagrada Família i creador de *Maestro*, un espectacle que fusiona orquestra simfònica, música electrònica i DJ. Com a compositor resident del Palau de la Música, continua explorant nous territoris sonors entre Europa i els Estats Units. Empordanès universal, defineix la seva música com un pont entre mons diversos: cinema, clàssica, electrònica, pop i sardana. Per a ell, la creació és aventura, i cada partitura és una nova expedició emocional.

“

Vaig arribar a Los Angeles sense conèixer ningú ni tenir cap feina apamada, i la ciutat em va enamorar

Vas començar com a compositor molt jove. Quin record tens d'aquells primers anys i quin va ser el moment en què vas entendre que volies dedicar-t'hi plenament?

Els inicis són a casa, a Castelló d'Empúries, a l'Alt Empordà, i en el món de la sardana. Jo escoltava molta música de John Williams, música de cinema, Benny Goodman Big Band, jazz, música clàssica... i totes aquestes músiques no tenien res a veure amb la cobla i la sardana. Però què tenia a mà per escriure música? Doncs una cobla. Vaig començar a escriure per a cobla, però sonava a John Williams o tenia tocs jazzístics segons la influència del moment. Si hagués tingut una orquestra simfònica, hauria escrit per a orquestra, sens dubte. Però al poble hi havia la cobla, i així va començar tot. Dedicar-me a la composició no és una cosa que triés conscientment. Jo vaig estudiar Periodisme i volia ser periodista esportiu o cultural. Escriure m'apassiona molt, encara ara. La música va ser una gran casualitat. Sempre he estat molt cinèfil, i potser per això la meua música té un punt cinematogràfic que m'ha portat també cap a la direcció d'orquestra.

Exacte. La teua música combina aquest llenguatge del cinema i el simfònic. Com mantens l'equilibri entre emoció i tècnica?

És difícil, però tot comença des de la intuïció. En la composició, la intuïció és una de les eines més poderoses. Canallitzar emoció i tècnica costa, però la virtut d'un bon compositor és comunicar a través de tots els elements possibles. Un compositor és com un alquimista: agafa el que té a mà i crea una poció amb les proporcions justes. Al final es tracta de barrejar bé tots aquests elements.

Treballes entre Barcelona i Los Angeles. Com t'ha influït viure entre dues cultures musicals tan diferents?

Fa deu anys que visc entre les dues ciutats.

Vaig arribar a Los Angeles l'octubre del 2015 sense conèixer ningú ni tenir cap feina apamada, i la ciutat em va enamorar. Califòrnia em fascina per aquesta sensació d'aventura. Aquest pont aeri té un component molt adrenalínic que m'encanta: puc viure el millor dels dos mons. Soc una persona que es mou entre l'ordre i l'aventura, i aquesta vida és ideal per a això. Culturalment som diferents, però musicalment hi ha patrons que es repeteixen. M'agrada aquesta aventura constant i aquest exotisme de descobrir cada dia alguna cosa nova.

Quin va ser el primer gran projecte que et va fer sentir reconegut com a compositor als Estats Units?

El reconeixement és relatiu. A Califòrnia ha estat molt important treballar per a Marvel, a la sèrie *Agent Carter*. Compondre per a Marvel és un somni per a molts compositors. Però la fita més especial va ser dirigir una estrena mundial d'una obra de John Williams, escrita per ell i interpretada per la pianista Gloria Cheng, a Barcelona. Poder portar a Catalunya una estrena mundial de John Williams és una de les coses més emocionants que he viscut. També hi ha projectes més petits que no són tan mediàtics, però que m'han donat molta satisfacció, com la sèrie *In Absentia* o altres pel·lícules independents. L'èxit no sempre va lligat a noms coneguts.

Has dirigit orquestres arreu del món. Què sents quan estàs davant de tants músics interpretant una obra teua?

És un dels regals més màgics de la vida. Escriure música i sentir-la interpretada per músics de carn i ossos és brutal. Com si tinguessis una vareta màgica i poguessis donar vida a allò que has imaginat. Quan dirigeixo, estic amb un somriure constant. És una barreja d'emoció i privilegi. No ho hauria imaginat mai de petit.

És fàcil per a un compositor europeu fer carrera a Hollywood?

És extremadament difícil per a tothom, perquè jo des que visc aquí n'he parlat amb amics compositors americans que han nascut a Los Angeles mateix, que han lluitat fortíssimament i no han aconseguit fer aquella pel·lícula o aquella sèrie que esperaven. La indústria és capritxosa, es mou per forces molt sovint que desconeixes i que no van per la via del talent, evidentment. Que tu aconsegueixis alguna cosa és una equació que surt de la constància, del talent, d'un esforç desmesurat i, sobretot, d'una fe cega que hi ha molts músics que no estan disposats a tenir. Jo no he notat que tingui importància la procedència.

I què has notat?

El que sí que importa aquí és la teva habilitat a l'hora d'establir relacions humanes, perquè són aquestes relacions les que desencadenen les bones relacions professionals que et poden portar projectes somiats. Però moltíssimes vegades el fet d'aconseguir-ho depèn d'un atzar capritxós, que evidentment no ho és tot, però hi juga molt. No per haver nascut a Califòrnia tens més possibilitats que un compositor que sigui de Barcelona. És extremadament difícil per a tothom. Quan dic extremadament, vull dir que és gairebé un impossible, quan parlem d'aquests nivells.

Llavors venir aquí era un gran repte personal i professional.

Sí, exacte, jo vaig venir precisament per això, per sortir de la meua zona de confort i tastar què era ser una formiga, situar-te al final de la cua. És una patacada grossa a l'ego i et porta a una humilitat que potser no tindries al teu país, on a la mínima que fas projectes interessants ja se't reconeixen coses. Aquí no. Aquí has de remar fortíssim i mantenir la constància, perquè pots desanimar-te molts cops, pots voler deixar-ho, però és una cursa de fons. I això ho has de tenir sempre clar. També està passant que cada vegada hi ha projectes molt interessants arreu del món, i a Hollywood, més que mai, està mirant cap enfora. Ara, per exemple, he fet una sèrie per a Netflix, *Dos tumbas*, que s'ha fet a Espanya i ha tingut una repercussió brutal arreu. L'han vist més de 20 milions de vegades fa un mes, i segur que la indústria de Hollywood es fixa en aquestes coses. Per tant, és una altra manera, des de fora, d'accedir a la indústria d'aquí.

“

Vaig anar a Califòrnia per tastar què era ser una formiga i situar-te al final de la cua. És una patacada grossa a l'ego

Quin format et permet expressar-te millor: les grans orquestres o els projectes íntims?

El meu segell és l'èpica. M'encanten les grans orquestres i el simfonisme. Tinc un projecte que es diu *Maestro*, de música electrònica amb DJ i orquestra simfònica, amb prop d'un centenar de músics a l'escenari. Però també m'agrada molt el petit format, com musicals de cambra o obres per a piano sol. En aquests contextos hi ha una proximitat molt intensa, gairebé addictiva. No podria triar. Necessito combinar els dos extrems.

Com veus la irrupció de la intel·ligència artificial en la música de cinema?

No em preocupa. Fins que no arribi el dia que faci perdre la feina a molts compositors, per mi és una eina més. Ja fa dècades que existeixen artistes que no són músics i fan èxits comercials amb tecnologia. El risc real serà quan els directors decideixin fer tota la música amb IA, però això encara trigarà. Mentre no passi, jo ho veig com una oportunitat. M'apassiona el futur, la tecnologia i la realitat virtual. Soc un amant del que encara ha de venir.

D'on surt la teva inspiració?

Mira, jo sovint em sento com aquests xamans que veiem de vegades als vídeos, que es deixen posseir i entren en un estat com de trànsit. Quan componc música em passa una mica igual. Hi ha com un pols que ve de dalt o de baix o d'on sigui, però que entra dins meu. Quan tinc un projecte davant, quan estic conduint, quan estic a la dutxa, moltes vegades quan no estic davant de la partitura, em van venint aromes. I pel que sigui, tinc una intuïció que em permet conservar aquestes aromes dins meu i, quan arribo a casa i em poso davant del piano, crear a partir d'aquelles essències que m'han vingut. Són una barreja d'experiències que he tingut aquell dia o de coses que he pensat. Jo, per exemple, penso molt en quina història vull explicar. Si és una pel·lícula, la inspiració ve d'una altra banda, perquè ja tens la història al davant, i no és ni més fàcil ni més difícil, però ja tens un camí.

I quan escrius música de concert?

Llavors tens una pàgina en blanc i pots escriure el que vulguis. Aquí sí que necessites pensar de què vull parlar, de què i com vull parlar d'aquesta cosa. És com escriure una novel·la. Et dediques a estructurar una història amb uns punts i un desenvolupament. I la màgia, aquesta part xamànica que et deia, fa la resta. Hi ha molts moments que estic component, miro el rellotge i han passat vuit hores o més i ni me n'he adonat. Això és perquè estic en aquest estat elevat, de contacte amb mi mateix, de comunicació interior, que fa que de dins meu, no sé d'on ni com, vagi brollant música, vagi brollant història. I acabo explicant una narrativa a través de la música.

Seria doncs un moment de trànsit?

Sí, vindria a ser com un moment de trànsit absolut.

Si haguessis de descriure el teu so, la teva veu musical, com ho faries?

Diria que és eclèctica. Treballo en mons molt diferents, com cinema, musicals, clàssica, electrònica, pop o sardana, i m'agrada barrejar-los. Quan faig bandes sonores, la meua formació clàssica surt amb força. Quan faig pop o electrònica, hi poso harmonia i riquesa clàssica. El meu segell és aquesta barreja, sempre amb dramatismes, èpica i emoció molt volgudes. Busco que la sensibilitat estigui al màxim sense caure en l'excés. No crec en els gèneres, crec en les històries. I la història és la que et porta a escollir un llenguatge o un altre.

“
**El compositor és un alquimista
que transforma emocions i
tècnica en una mateixa poció**

Quin paper juga Catalunya en la teva identitat artística?

Catalunya hi juga un paper molt important, però també ambivalent. Les meves primeres sardanes sonaven poc catalanes, més a jazz o a John Williams. Sempre he viscut amb aquesta dualitat. Em sento connectat amb la llengua i amb la idea d'exportar la nostra cultura amb la mirada oberta. Més que un compositor català, em sento un empordanès al món que porta la tramuntana allà on va.

Què t'ha ensenyat la vida als Estats Units, més enllà de la música?

M'ha ensenyat que el món és immens i que cal viure'l de debò, no a través de pantalles. Que Califòrnia és molt més que Hollywood. Soc un amant dels deserts de Joshua Tree i Death Valley. A Califòrnia he après a estimar encara més la natura. I també he après a gestionar la frustració i a valorar la humilitat. Als Estats Units hi ha molta gent molt bona, i això et fa relativitzar molt les coses.

Quan no treballes, què t'agrada fer? Tens rituals per desconnectar?

La natura és el meu refugi. M'encanten les cascades, les selves tropicals. Acabo de tornar de Fiji, on he estat fent ràfting i explorant coves. El meu dia a dia és molt tecnològic, envoltat d'ordinadors i programes. Per això necessito fugir d'això i submergir-me a la natura sempre que puc.

De què et sents més orgullós i quin somni et queda per complir?

Estic molt orgullós d'haver dirigit una estrena mundial de John Williams i d'haver pogut treballar i conversar amb ell. També del *Magnificat* per a la inauguració de la Torre de Maria de la Sagrada Família, i del projecte *Maestro* al Liceu. Haver estat compositor resident del Palau de la Música ha estat també molt especial. Em sento un privilegiat de poder viure explicant històries a través de la música. Pel que fa a somnis, me'n queden molts. M'agradaria treballar amb directors com Gaspar Noé, Sorrentino, Llanthimos, Nolan o Spielberg. També m'encantaria compondre i dirigir un rèquiem. I dirigir cada cop més orquestres, en més sales del món.

I en Marc Timón, des d'un àmbit més personal?

Trobar la pau, com molts artistes. Tot i que trobar-la probablement aniria en contra del meu art i la meva música, m'agradaria que aquesta convulsió constant es fes algun dia una mica més estable i pogués gaudir del camí sense tants sotracos i adrenalina. ■

“

Em sento connectat amb la llengua i amb la idea d'exportar la nostra cultura amb la mirada oberta

Laura Ballarín

Eurodiputada del PSC

Europa davant l'urgent repte de protegir els menors en l'entorn digital

La infància europea viu cada cop més immersa en un món digital sense límits clars. Els adolescents passen fins a nou hores diàries davant d'una pantalla, i la majoria de nens a Espanya ja disposa de telèfon mòbil als 11 anys. Segons l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), les víctimes d'assetjament en línia són 15 vegades més vulnerables a temptatives de suïcidi. Aquestes dades confirmen que ens trobem davant d'una autèntica crisi de salut pública, mental i física, que afecta les generacions més joves.

Davant aquesta realitat, des la Unió Europea hem assumit la necessitat d'actuar. El Parlament Europeu i la Comissió Europea hem situat la protecció dels menors en línia com una de les prioritats d'aquest mandat. Gràcies a instruments legislatius com la Llei de serveis digitals (DSA) i la Llei d'intel·ligència artificial, Europa ha establert un precedent global en la regulació de les grans plataformes i en la seva responsabilitat sobre el contingut i la seguretat dels usuaris menors d'edat.

Actualment, la Comissió investiga empreses com YouTube, Snapchat, Apple i Google pels seus sistemes de verificació d'edat i per permetre l'accés de menors a continguts o productes perjudicials. De forma paral·lela, cinc estats membres (entre ells Espanya) treballen en projectes pilot de verificació d'edat per garantir un ús segur i respectuós amb la privacitat.

Però això no és suficient, cal anar més enllà. Cal defensar la necessitat d'un límit d'edat digital harmonitzat a tota la Unió: cap menor de 13 anys hauria d'accedir a xarxes socials, i entre els 13 i els 16 anys, només amb autorització parental. També reclamem que la propera Llei d'equitat digital reguli els dissenys addictius, el màrqueting d'influencers i els algoritmes manipuladors que afecten la salut mental dels joves.

Però la protecció dels menors no pot dependre únicament de les institucions. També és imprescindible escoltar la societat. Per aquest motiu, vaig impulsar la iniciativa Share to Protect (sharetoprotect.eu), una plataforma que recull testimonis de famílies i educadors sobre els reptes que comporta l'ús de les xarxes socials. L'objectiu és que els testimonis serveixin de base per construir polítiques públiques europees basades en experiències reals i donar veu a qui conviu cada dia amb aquestes problemàtiques.

La transformació digital ha de posar la persona al centre. Protegir els menors no és només una qüestió tècnica o legislativa: és un deure ètic i social. Europa ha de continuar liderant aquesta resposta amb determinació, perquè garantir una infància segura en línia és garantir el futur del nostre projecte en comú.

”

La infància europea viu cada cop més immersa en un món digital sense límits clars. Protegir els menors en línia és avui una prioritat política, social i moral per garantir el futur d'una generació digital

L'Any Conxita Badia o com fem diplomàcia cultural catalana i amb veu de dona

Per **Mireia Domènech i Bonet**
/periodista i comissària de l'Any Conxita Badia

Conxita Badia va ser una de les grans veus de la cultura catalana del segle XX. Soprano i pianista extraordinària, va destacar en el gènere del lied —menys glamurós però molt més íntim que l'òpera— i va esdevenir deixeble i intèrpret predilecta d'Enric Granados, Pau Casals i Manuel de Falla, així com musa de grans poetes i compositors catalans (Gerhard, Mompou, Toldrà, Montsalvatge...) i americans (Ginastera, Guastavino, JJ Castro, Ovalle...). En plena Guerra Civil, la Generalitat li encarregà la missió de portar la música catalana a Europa i presentar durant l'Exposició Internacional a París l'art medieval rescatat de la guerra. Es convertí així en ambaixadora del país i en pionera de la diplomàcia cultural.

L'Any Conxita Badia, acordat pel Govern, s'inicia el maig de 2025 i s'estendrà fins a mitjans de 2026. És fruit d'un pla estratègic del comissariat validat pel Departament de Cultura a finals del 2024 i, com tots els anys commemoratius, implica a tot el Govern. En paraules del director general de Promoció Cultural i Biblioteques, Xavier Fina, "estem posant Conxita Badia al lloc on li pertoca, a Catalunya i al món". Per això, fa un any, el comissariat ja va cercar la col·laboració i posar-se a disposició del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior i directament de les delegacions a l'exterior allà on tenia sentit fer-hi actes. Moltes hi van respondre de seguida amb entusiasme (Mèxic, Con Sud, Europa Central, Regne Unit...), incorporant al propi pla de treball les accions ja planificades, fent el suport local en l'organització i duent-hi l'exposició itinerant, igualment aportada per cada llengua local.

Aquest 2025, hem homenatjat la Conxita Badia del Japó a Amèrica, amb actes destacats a la Universidad Nacional Autónoma de México —on es creà la Càtedra Conxita Badia—, al Grand Théâtre du Québec, i molt especialment al Teatro Colón, principal escenari de Sud-amèrica i on s'ha desenvolupat tot un projecte pedagògic perquè nous talents treballin el seu repertori sud-americà i català. El 2026 serà el torn de la gira per Europa —Àustria, Regne Unit, França, Suïssa, Luxemburg...— amb actes patrocinats amb institucions destacades (University of Cambridge, espais destacats de París, Viena i Salzburg...).

L'Any Conxita Badia fa així un exercici eficient de diplomàcia cultural: presenta Catalunya al món amb veu i ulls de dona (que ja tocava) tot enfortint vincles a través de la música i la poesia catalanes. Sumant el pla d'acció del comissariat i el rol de les delegacions i la força de la Catalunya Exterior, plegats fem més país com ens han instat a fer Pujol, Maragall, Mas, Montilla, Torra, Aragonès i també Salvador Illa avui. Per això, ajudant a fer realitat el pla estratègic d'aquest projecte de país, cal agrair no només la feina dels equips tan petits com àgils de les delegacions, sinó també l'entusiasme dels casals catalans del Quebec, Buenos Aires, Quito, Kansai i l'Orfeo Català de Mèxic. El comissariat ha pogut així itinerar la seva exposició i fer projectes pedagògics, xerrades, concerts, projeccions. I segueix a disposició de tothom aquest 2026 —alguns casals ja s'hi estan sumant, de fet.

Per inspirar-se aquestes festes i fins al febrer, t'espera al Museu de la Música de Barcelona l'exposició *Conxita Badia: vine tu i les cançons*. És una ocasió única per aprendre en família qui va ser aquesta artista excepcional, musa dels grans músics del seu temps, ambaixadora del Govern de la República i mestra de grans veus com Montserrat Caballé. No en va, tot un Pau Casals, als seus quasi 80 anys, i per tant havent vist i sentit les sopranos del món, confessà per escrit: "Tot el que he escrit per a veu de soprano ha sigut pensant en tu. Tot, doncs, et pertany".

L'Any Conxita Badia és un exercici eficient de diplomàcia cultural. Presenta Catalunya al món amb veu i ulls de dona enfortint vincles a través de la música catalana. I demostra que delegacions i Catalunya Exterior sumem plegats i fem més país

Quan cada moviment compta,
la velocitat és també intel·ligència estratègica.

www.medialog.es

Debatre, connectar, transformar: l'esperit d'Europa en Blau

Per **Joaquim Millan Alegret** / www.europaenblau.eu

La iniciativa Europa en Blau és molt més que una jornada: és un fòrum viu i obert de reflexió sobre l'Europa que construïm. Concebuda amb l'objectiu de generar idees i propostes, s'adreça a la ciutadania i les entitats compromeses amb el projecte europeu.

Enguany, la cinquena edició va tenir lloc altre cop al Castell de Calonge, a la Costa Brava, amb el suport de l'Ajuntament i la col·laboració d'altres institucions, sota el lema *La UE geopolítica: reptes, urgències i aliances*. La trobada va posar el focus en temes decisius: des de l'actual relació entre la Unió Europea i els Estats Units fins al repte migratori, passant per una joventut que s'allunya dels mecanismes de participació tradicionals.

En aquest marc, es va concedir el primer Premi Francesc Gambús com a reconeixement del treball de persones i entitats que operen per acostar Europa a la ciutadania. L'atorgament d'aquest guardó a l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya (APEC) representa una aposta per la visibilització d'un europeisme actiu, de "fer Europa" des del territori i des de les xarxes de participació.

La missió d'Europa en Blau és oferir un espai de debat obert entre la ciutadania i el projecte europeu, abordant qüestions com la justícia social, els drets, el canvi climàtic, la digitalització i la ciutadania en un context globalitzat.

Per tant, el nostre projecte representa l'esperit de fer d'Europa no una institució llunyana, sinó un actor proper, útil i transformador.

Aquesta aliança entre iniciativa local i visió europea recupera justament l'essència que Europa en Blau vol posar en valor: que Europa és tan forta com el seu teixit ciutadà, tan rellevant com les connexions que genera entre persones, entitats i territoris.

En un moment en què els reptes —geopolítics, socials, tecnològics— es tornen cada cop més complexos, esdevé més essencial que mai generar espais de debat com aquest. Participar-hi no és només escoltar, sinó proposar; no només donar veu, sinó escoltar-se.

La invitació és clara: sumar-se al projecte europeu tan des del local com des del global, apropar-lo al dia a dia i fer-lo tangible. El nostre projecte és una peça clau d'aquest engranatge que apropa Europa al present de cadascú. Amb la força que ens donen totes les persones que participen d'Europa en Blau, el camí està obert.

La trobada Europa en Blau obre espai per al debat europeu i atorga el Premi Francesc Gambús com a reconeixement del compromís amb la ciutadania i el projecte europeu

Europa en Blau: Pau Solanilla, Laura Pous, Oriol Lázaro, Mónica Plana i Joaquim Millan.

L'ACM obre la nova oficina a Brussel·les per reforçar la veu del municipalisme català a Europa

L'Associació Catalana de Municipis (ACM) va inaugurar oficialment l'1 d'octubre passat la seva nova oficina a Brussel·les, ubicada a la Casa Europea dels Municipis (House of Municipalities), a la seu del Consell de Municipis i Regions d'Europa (CMRE). L'oficina, situada a la tercera planta d'aquest edifici, que ja acull diverses entitats municipalistes de tot Europa, està ubicada molt a prop de les principals institucions de la Unió Europea, en ple barri europeu (Square de Meeûs, 1).

Representants de l'ACM amb l'eurodiputat Javi López; la delegada del Govern davant la UE, Ester Borràs, i la directora de Política i Impacte del CEMR, Federica Bordelot, a l'exterior de l'edifici d'oficines.

En l'acte d'inauguració, la presidenta de l'ACM, Meritxell Budó, va assegurar que "per primera vegada una entitat municipalista catalana tindrà presència a Brussel·les de forma permanent i permetrà que el municipalisme català tingui veu directa a Brussel·les, on es decideixen més del 75% de les polítiques que impacten en el dia a dia dels nostres municipis. Volem garantir que el municipalisme català sigui present en els debats clau i que els ajuntaments catalans tinguin més oportunitats i recursos".

Per la seva banda, el cap de l'oficina, Jordi Solé, exalcalde de Caldes de Montbui i exeurodiputat amb una trajectòria consolidada en l'àmbit municipal i europeu, va destacar que "la nova oficina és una eina a disposició dels municipis catalans per apropar-los a les institucions, polítiques, programes i fons de la UE. Serveix també per fer arribar la veu del municipalisme català a les institucions europees i treballar in situ amb altres institucions d'arreu d'Europa que comparteixen reptes, necessitats i inquietuds".

L'acte d'inauguració va reunir una seixantena de persones d'arreu d'Europa, representants de diferents institucions europees i catalanes. A banda del vicepresident primer de l'ACM, Jaume Oliveras, i els vicepresidents de l'entitat municipalista, també hi van estar presents l'eurodiputat català Javi López; la delegada del Govern davant la Unió Europea, Ester Borràs, i Federica Bordelot, directora de Política i Impacte del CEMR (Consell de Municipis i Regions d'Europa), entre altres representants d'institucions europees.

Al mateix edifici on està ubicada l'oficina de l'ACM hi ha instal·lades una quarantena de delegacions d'entitats municipalistes com ara Local Government Association (UK), Local Government Denmark, Central Union of Municipalities of Greece (KEDE), Convention of Scottish Local Authorities, Norwegian Association of Local and Regional Authorities, The Association of Netherlands Municipalities o Swedish Association of Local Authorities and Regions.

Meritxell Budó,
presidenta de l'ACM

"Per primera vegada una entitat municipalista catalana tindrà presència a Brussel·les de forma permanent, on es decideixen més del 75% de les polítiques que impacten en el dia a dia dels nostres municipis"

Meritxell Budó exposant les prioritats de la nova oficina a Brussel·les.

Jordi Solé,
cap de l'oficina de l'ACM
a Brussel·les

**“L’oficina és una eina
a disposició dels municipis
catalans per apropar-los a
les institucions, polítiques,
programes i fons de la
Unió Europea”**

Una oficina per influir i cooperar

Amb la nova oficina, l'ACM busca assolir diversos objectius estratègics per reforçar la veu del municipalisme català. D'una banda, la intenció és enfortir la representació del municipalisme català a la Unió Europea, comptant amb una veu pròpia a Brussel·les i participant activament en els processos de consulta sobre legislació europea que impacti sobre el món local.

Al mateix temps, la presència física permetrà apropar Europa als ajuntaments oferint informació i assessorament directe sobre oportunitats i programes europeus, i millorant l'accés als fons europeus que sorgeixin a partir de noves convocatòries de finançament. Un altre dels objectius que es busca és projectar el municipalisme català i les seves bones pràctiques ajudant a donar visibilitat a experiències d'èxit i fomentant l'intercanvi de coneixement i de bones pràctiques.

També hi ha previst impulsar aliances estratègiques participant en xarxes municipalistes i establint col·laboracions útils amb actors institucionals i socials europeus. I, al mateix temps, afavorir la coordinació amb altres actors catalans presents a la capital europea, com pot ser la Delegació del Govern davant la UE, la Diputació de Barcelona, eurodiputats i altres entitats amb presència a Brussel·les.

L'obertura de l'oficina a Brussel·les dona compliment a un dels objectius centrals del Pla de Mandat 2023-2027 i del Pla d'Internacionalització de l'ACM, reforçant el compromís amb un municipalisme més influent, connectat i clau per al progrés i qualitat de vida dels nostres municipis i de la ciutadania.

Meritxell Budó

Presidenta de l'Associació Catalana de Municipis (ACM)

El municipalisme català, actor polític a Europa

L'obertura de la nova oficina de l'ACM a Brussel·les representa un salt qualitatiu en la defensa dels interessos del municipalisme català. Ens situem, per primera vegada, al centre neuràlgic de la presa de decisions europea, en un espai estratègic com la Casa Europea dels Municipis, seu del Consell de Municipis i Regions d'Europa (CMRE)

Aquest pas respon a una voluntat política clara d'influir en la definició d'aquelles polítiques que acaben aplicant els nostres ajuntaments.

Avui, més del 70% de la normativa europea té impacte directe en l'administració local, des de la transició energètica fins a la gestió dels serveis públics, l'habitatge o la digitalització. Per això, calia una presència estable i proactiva que garantís que la realitat catalana és escoltada des de l'inici dels processos legislatius, i no només en el moment d'implementar les decisions a nivell local.

Aquesta oficina neix com un instrument de representació política i d'incidència pública municipalista: per assegurar que la veu dels ajuntaments catalans forma part dels debats clau sobre el futur de la Unió Europea; per reforçar les aliances estratègiques amb altres governs locals europeus; i per donar visibilitat a les nostres experiències d'èxit, reconegudes arreu com a motors de transformació i cohesió social.

Alhora, posem els recursos europeus més a l'abast dels municipis: oportunitats de finançament, projectes compartits, cooperació transnacional i innovació local. Tenir una oficina a Brussel·les significa obrir portes i generar noves possibilitats de progrés per als nostres pobles i ciutats.

Aquesta decisió dona compliment a un compromís ferm recollit al Pla de Mandat 2023-2027 i desenvolupat al Pla d'Internacionalització de l'ACM, que situen la presència europea com a pilar essencial per al futur del municipalisme català.

Una planificació que avui es materialitza en un projecte que ens fa més forts, més connectats i més influents.

Ens hem dotat, doncs, d'una eina que reforça el nostre paper com a actor polític a Europa. Serem presents, actius i exigents. Perquè allò que passa a Brussel·les es viu amb intensitat a les nostres ciutats i pobles.

El municipalisme català hi és i hi serà: defensant els interessos locals, promovent una Europa més justa i cohesionada, i assegurant que les polítiques europees es construeixen amb els municipis i per als municipis.

”

Aquest pas respon a una voluntat política clara d'influir en la definició d'aquelles polítiques que acaben aplicant els nostres ajuntaments

El Premi Ernest Udina recau en **Béatrice Delvaux** i la Menció Honorífica en **Verificat**

Les dues premiades, Béatrice Delvaux i Anna Tobella (en representació de Verificat) amb representants del Govern i de les institucions europees [Foto: Oriol Nierga / Oficina del Parlament Europeu a Barcelona]

La periodista belga Béatrice Delvaux, editorialista en cap del diari *Le Soir*, va recollir el Premi Ernest Udina a la Trajectòria Europeista 2025, que concedeix l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya (APEC). També es va distingir amb la Menció Honorífica del premi a Verificat, plataforma pionera de *fact-checking* a Catalunya, per la seva tasca durant la campanya de les eleccions europees de l'any passat.

En el seu discurs d'agraïment, Béatrice Delvaux va definir el periodisme com un "tallafocs" contra els totalitarismes, i va destacar la necessitat de "construir ponts" entre periodistes i comunitats. A més, va reivindicar "la voluntat d'anar a trobar l'altre" i va recordar la importància del periodisme de qualitat malgrat el temps "descoratjador" que vivim, caracteritzat per "la polarització, la manipulació i les mentides que propaguen els polítics, emparats pels propietaris de les grans corporacions tecnològiques, que es burlen de totes les regles".

La directora i cofundadora de Verificat, Alba Tobella, va posar en valor la tasca de l'entitat, que treballa per "apropar el periodisme de qualitat a la ciutadania". "Esperem que el premi serveixi per posar sobre la taula que tenim un problema amb la desinformació i la credibilitat; la informació és la base de totes les nostres decisions i les nostres relacions", va recalcar.

El president de l'APEC, Marc Vidal, va subratllar que, amb l'entrega del premi, l'associació catalana reitera una

vegada més el seu "compromís amb el periodisme europeista", i va agrair la feina feta per Delvaux i Verificat.

El Premi Ernest Udina reconeix la carrera d'un/a periodista o mitjà de comunicació que s'hagi distingit pel seu compromís amb Europa i els valors europeistes. Compta amb el suport del Col·legi de Periodistes de Catalunya, l'oficina del Parlament Europeu a Barcelona, la Representació de la Comissió Europea a Barcelona, el Departament d'Unió Europea i Acció Exterior, l'Ajuntament de Barcelona i Catalunya Internacional.

Delvaux va definir el periodisme com un "tallafocs" contra els totalitarismes i va destacar la necessitat de "construir ponts" entre periodistes i comunitats

Kristian Herbolzheimer

Director de l'Institut Català Internacional per la Pau

L'ICIP: una eina de país per fomentar la pau

Des del final de la guerra freda no hi havia hagut tants conflictes armats, tanta població refugiada i tanta despesa militar com la que tenim avui. Alhora, la conflictivitat també es viu en les democràcies consolidades, amb polarització i divisions atacades per la confrontació política, els mitjans de comunicació (sobretot digitals) i la realitat d'unes desigualtats socials creixents.

L'Enquesta ICIP 2025, publicada aquest novembre, alerta que el 71% de la població catalana pensa que les noves generacions viuran pitjor que les actuals i que sols un 36% dels nois joves pensa que la democràcia és la forma preferible de govern.

En aquest context, el treball de sensibilització i difusió de la pau és més necessari que mai, tot reivindicant el significat més humanitari i igualitari de la paraula *pau*: la pau entesa com l'absència de violència directa, estructural i cultural.

És amb aquest mandat que neix l'ICIP, una institució pública i independent, creada pel Parlament de Catalunya l'any 2007, amb la finalitat de promoure la cultura de la pau en la societat catalana i en l'àmbit internacional, i fer que Catalunya tingui un paper actiu com a agent de pau al món. El mandat de l'ICIP és, doncs, promoure un conjunt de valors, actituds, costums, comportaments i modes de vida que rebutgen la violència i prevenen els conflictes, incidint en les seves arrels mitjançant l'educació, el diàleg i la cooperació entre individus, grups i estats.

I ho fa a través de la recerca i la difusió, amb conferències, publicacions, ajuts a la recerca i a entitats, i concursos que posen en contacte actors socials, institucionals, acadèmics i culturals, tant a Catalunya com a nivell internacional. Per exemple, aquest mes de novembre, l'ICIP ha organitzat a Santa Coloma de Gramenet la 12a conferència internacional Build Peace, que aplega més de 300 persones de tot el món. I cada any, al setembre, coincidint amb el Dia Internacional de la Pau, es lliura al Parlament de Catalunya el Premi ICIP Construcció de Pau que enguany ha guardonat una organització pel suport, protecció i empoderament de les dones sirianes.

L'ICIP també està col·laborant amb el Govern i el teixit associatiu per impulsar una política pública de pau, que esdevindrà un referent internacional de política pública. Més recentment, l'ICIP ha unit esforços amb l'Ajuntament de Barcelona, el Centre Delàs d'Estudis per la Pau i l'Institut Novact de Noviolència per impulsar la iniciativa BCN4Peace, que vol posicionar la capital catalana com una ciutat capdavantera en el foment de la pau.

Tota aquesta feina s'articula en quatre línies de treball que aborden temes estratègics com el diàleg, la seguretat, les migracions i els drets humans. Les aliances amb actors internacionals —que inclouen centres de recerca, organitzacions socials i institucions com les Nacions Unides— contribueixen a la projecció de Catalunya com un país compromès amb la pau. Un compromís que no es queda en declaracions de bones intencions, sinó que aporta coneixement per actuar en un món cada cop més complex i imprevisible.

”

L'ICIP és una institució pública i independent, creada pel Parlament de Catalunya l'any 2007, amb la finalitat de promoure la cultura de la pau en la societat catalana i en l'àmbit internacional

www.linia.cat

A black and white portrait of Alice Walker. She is smiling and resting her chin on her right hand. She has short, curly hair and is wearing a watch on her left wrist.

**“La forma més comuna en què
la gent entrega el seu poder
és creient que no en té cap”**

Alice Walker

línia el diari
metropolità

Un valor refugi

Il·lustració CCCB

La Xarxa Llull

el batec per prestigiar la llengua
i la cultura catalanes al món

Per **Maria Cerezuela**

Els estudiants i professors integren la Xarxa Llull. / Foto: Institut Ramon Llull.

Milles, quilòmetres i moltes hores de classe. Aquest seria el fil conductor de la Xarxa Llull, l'estructura universitària d'estudis catalans a l'exterior que articula l'Institut Ramon Llull i a partir de la qual el català -la llengua i la cultura- també s'ensenya, s'aprèn i es descobreix a les universitats d'arreu del món.

Gràcies a aquesta xarxa, la llengua del país ha deixat enrere el paper secundari, ha enterrat els dubtes d'aquells que diuen que no interessa i ha confirmat que l'aposta per parlar català, també en l'àmbit universitari i lluny dels Pirineus i el mar Mediterrani, té grapa i s'encomana.

Amb 135 universitats adherides de 30 països d'arreu del món, la llengua catalana recorre les aules dels millors centres universitaris i s'empelta del prestigi dels professors i els alumnes per col·locar-se com una llengua competitiva. La Xarxa Llull fomenta aquest moviment, va néixer aixoplugada durant molts anys pel Departament d'Universitats del Govern de la Generalitat de Catalunya i ara és sota la batuta de l'Institut Ramon Llull, qui la va heretar el 2002, l'any de la seva fundació.

El director de l'àrea de llengua i universitats de l'Institut Ramon Llull, Josep-Anton Fernández, recorda que els orígens de la docència en català es remunten a principis del segle XX: "El fet que els estudis catalans apareguessin en la primera càtedra a Liverpool vol dir que hi érem des del principi, que no som un bolet". Actualment, el català s'ensenya a 8 de les 25 universitats més prestigioses del món i en 40 dels 150 primers centres del llistat del World University Ranking 2024 del Times Higher Education.

DEL PROFESSORAT ALS ESTUDIANTS

Però, per arribar als 4.000 estudiants que s'han matriculat el curs 2024-2025, és necessària una estructura sòlida, i la Xarxa Llull ho fa a través dels lectorats a les universitats, les càtedres de professorat visitants –per a períodes curts d'entre 15 dies i un trimestre– i els quatre centres d'estudis catalans situats a París, Londres, Poznan i Siena. Els lectorats són la figura més freqüent, perquè donen continuïtat a l'ensenyament del català a l'exterior incloent el català en els seus programes curriculars, i compten amb professorat avalat tant per l'Institut Ramon Llull com per les universitats. Alhora, quatre països lideren la concentració d'universitats subvencionades per l'Institut: Alemanya, França, el Regne Unit i Itàlia.

Quin és, doncs, el paper de l'Institut Ramon Llull en aquesta xarxa? La selecció del professorat és clau en aquesta cadena, perquè és la baula en què comença el camí. Per això, i a través d'una convocatòria pública, fa una primera selecció dels candidats i les candidates i dona a les universitats la potestat de fer la tria final, un moviment que, segons exposa Fernández, "és rellevant perquè són elles les qui treballaran diàriament amb aquestes persones". Entre els requisits per optar a les places de lector o lectora de català destaquen el de tenir titulació de grau universitari i que l'última titulació tingui com a màxim 15 anys d'antiguitat, sense tenir en compte la nacionalitat, però sí la certificació del nivell C2.

Josep-Anton
Fernández

"La Xarxa Llull és, juntament amb els casals catalans, l'única presència constant i estable de la cultura catalana a l'estranger"

4.000

estudiants de diferents nivells en llengua catalana

160

docents d'estudis catalans;
23 nous docents de 162
candidatures presentades

130

universitats de més de 30 països repartides per tots els continents

8

La Xarxa Llull és present en
de les primeres 25 universitats
més prestigioses del món

Alemanya és el país amb més presència d'estudis catalans (19 universitats). La segueixen EUA (18), Regne Unit (17), França (14) i Itàlia (13)

1.185

persones es van presentar a les proves de certificació de català a l'exterior

790

certificats de coneixements de llengua; 74 localitats d'examen en 28 països

Josep-Anton Fernàndez

“La cultura catalana és, per si mateixa, molt interessant, perquè no té una població molt nombrosa, però sí que ho és la producció cultural”

I com totes les propostes que funcionen, es busca la fórmula de l'èxit. La de la Xarxa Llull seria, per a Fernàndez, que “la cultura catalana és, per si mateixa, molt interessant”. Alhora, afegeix que “no té una població molt nombrosa, però sí que ho és la producció cultural”. Factors com el Barça, la gastronomia o els Jocs Olímpics de l'any 1992 també van ajudar i encara es perpetuen, afegint-hi recentment els títols de l'equip femení blaugrana. I es perpetuen tant que el nombre d'estudiants es manté estable al llarg dels anys, un fet que “demostra que aquesta xarxa és, juntament amb els casals catalans, l'única presència constant i estable de la cultura catalana a l'exterior”.

NOUS EŞPAIS PER CREIXER

A punt de tancar el 2025, la Xarxa Llull també ha dibuixat reptes en el seu futur més immediat. Per una banda, el de créixer territorialment i, de l'altra, el d'enfortir-se com a estructura. Pel que fa al factor geogràfic, els objectius seran desembarcar a Llatinoamèrica, la Xina, Corea i l'Índia, i quant a la naturalesa de la xarxa, Josep-Anton Fernàndez admet que la prioritat és convertir-la en una “xarxa més articulada i més forta d'investigadors, que tinguin una intel·ligència col·lectiva molt potent, i que sigui afectiva i generi relacions d'amistat”.

El curs 2024-2025 es va estrenar el lectorat a Dublín i el mes de març de 2026 es reactivarà el de Beijing, dos exemples que posen de manifest l'èxit de la Xarxa Llull. Moltes milles separen l'un de l'altre, però el desig d'aprendre el català lluny de Catalunya es repeteix en un costat i l'altre del planeta. Lectors, alumnes i estudiants han vist en Catalunya, el petit país del sud d'Europa, una finestra per conèixer món i el trampolí per parlar la seva llengua.

Josep-Anton Fernàndez, director de l'àrea de llengua i universitats de l'Institut Ramon Llull. / Foto: Joanna Chichelnitzky

Núria Bosch

Núria Bosch Asensio (Teià, 2000) és professora a la universitat Eberhard Karls Universität Tübingen (Alemanya) des del 2023 i imparteix Anfängerkurs Katalanisch (curs inicial de llengua catalana, nivell A1-A2), Oberkurs Katalanisch (curs superior de llengua catalana, B1+) i Kulturwissenschaft Katalanisch (un curs de cultura catalana de temàtiques diverses).

Com vas decidir-te a participar en la Xarxa Llull com a lectora i per què?

Mentre cursava Traducció i Interpretació a la Universitat Pompeu Fabra, a Catalunya, vaig tenir l'oportunitat de marxar en dues ocasions per fer intercanvis Erasmus a Alemanya. Una, a la Universitat de Tübingen l'any 2019, i l'altra a la Universitat de Leipzig l'any 2021. Durant la primera estada vaig estar en contacte amb la responsable acadèmica dels estudis catalans de la universitat i, des d'aleshores, vaig començar a considerar la possibilitat de ser lectora de català. Amb el segon Erasmus i coneixent més estudiants de català d'Alemanya, aquesta idea es va anar consolidant.

I com es va fer real aquesta intenció?

Quan em vaig graduar, l'any 2022, vaig participar al *Curs d'introducció a la didàctica de la llengua com a idioma estranger* de l'Institut Ramon Llull, la Xarxa Vives d'Universitats i l'Acadèmia Valenciana de la Llengua per formar-me en la docència de català com a llengua estrangera, i ja ho vaig tenir clar. Participar en la Xarxa Llull i fer un lectorat era l'oportunitat ideal per contribuir activament a la projecció de la llengua i la cultura catalanes fora del domini lingüístic i, alhora, per continuar formant-me tant acadèmicament com professionalment, potser a través d'un doctorat a la universitat de destí.

Per què creus que és important participar en aquesta xarxa?

Per mi, participar en aquesta xarxa és un compromís, gairebé té una dimensió de militància: entenc la promoció del català a l'exterior no només com una oportunitat professional, sinó com una responsabilitat col·lectiva. Sempre he tingut la convicció de promoure la llengua catalana i el seu ús en tots els àmbits de la nostra societat, i formar part de la Xarxa és una manera directa de fer-ho. Considero que projectar la llengua, de la mà de la cultura, a escala internacional és clau per garantir-ne la vitalitat i el prestigi.

Recomanaries participar-hi?

Sí, ho recomanaria tant a estudiants com a docents. Per als estudiants és una manera directa d'acostar-se a la llengua i a la cultura catalanes i de conèixer-les o viure-les de

Que s'ensenyi català a l'exterior és clau per garantir-ne la vitalitat i el prestigi

ben a prop. Participar en projectes de la Xarxa com ara les Trobades Internacionals de Professors i Estudiants de Català a l'Exterior, les estades lingüístiques d'estiu o altres seminaris permet traçar ponts entre estudiants de diverses universitats del món i contextos culturals diferents. A més, és una porta d'entrada a noves oportunitats acadèmiques i professionals.

I al professorat?

També, perquè permet adquirir experiència en la didàctica del català com a llengua estrangera en entorns internacionals i, sovint, continuar formant-nos professionalment i obrir-nos camins cap a la recerca. És una experiència que enriqueix i que té retorn. A més, el fet de tenir contacte estret amb altres docents fa que la tasca sigui col·lectiva i que es tingui sempre suport i recolzament. En resum, participar en la Xarxa Llull crea vincles reals; es fa xarxa.

Per què és important que s'ensenyi català a l'exterior?

És clau per garantir-ne la vitalitat i el prestigi. La presència internacional no només dona reconeixement, sinó que també és una oportunitat d'obrir-nos al món, de fer-nos conèixer, de fer-nos entendre. La llengua catalana no és només una assignatura acadèmica, és el motor d'una identitat, és la manera d'explicar qui som i des d'on parlem, d'entendre la cultura i la identitat dels Països Catalans.

I com hi contribueix tenir presència en altres països?

És una via directa per donar visibilitat i situar el català en un pla de normalitat, perquè els estudiants descobreixen que és una llengua d'ús habitual, de vida quotidiana, de producció cultural i científica, i que té una comunitat activa al darrere. A més, crec que també ajuda a desmentir determinats mites o tòpics sobre la llengua o la cultura.

Reuben Constantine

Reuben Constantine (Shrewsbury, 2002) cursa estudis de Filologia Francesa i Grega a la Universitat d'Oxford, al Regne Unit, on ha fet estudis de català. És un jove dinàmic i entusiasta amb l'aprenentatge i la curiositat pel món que l'envolta. Té molt d'interès acadèmic en les llengües estrangeres, però també té una formació científica.

Com vas ingressar en la Xarxa Llull?

Vaig fer-ho quan vaig començar a fer classes de català a la meua universitat. Abans ja aprenia una mica de català a través de les xarxes socials, com ara el canal de YouTube *Easy Catalan*, que també està relacionat amb la Xarxa, però no sabia ben bé de què tractava. Després de dos anys d'aprenentatge, vaig participar en l'estada lingüística a València, on vaig aprofundir el meu amor pel català i per la diversitat lingüística en general.

Com va continuar el teu idil·li amb el català?

Vaig començar a compartir la meua passió per les llengües a les xarxes socials, fins que un dia vaig rebre un missatge per Instagram d'un representant de la Xarxa que em convidava a l'estada de 2025 a les Illes Balears per gravar continguts amb els estudiants i els professors. Quin privilegi que va ser!

Per què és important per a tu formar part d'aquesta xarxa?

És tot un privilegi poder contribuir a la preservació d'una llengua i d'una cultura que estan en perill. El català m'encanta per la seva sonoritat i per la il·lusió que fa als seus parlants quan algú de fora intenta parlar-lo. Però també m'agrada perquè crec que és un exemple d'una llengua que resisteix la tendència de la globalització que amenaça totes les llengües no majoritàries arreu del món. Espero que moltes altres llengües puguin seguir l'exemple del català, i voldria dedicar la meua vida professional a aquest objectiu tant com sigui possible.

Recomanaries als estudiants que facin el pas i s'integrin en aquesta xarxa?

I tant! És un ambient molt agradable on es pot conèixer gent de tot el món que ens uneix l'interès per la llengua i la cultura catalanes.

Per què creus que és important que s'ensenyi el català a l'exterior?

Ensenyar la llengua des de fora és una manera de donar-li visibilitat i de fer que sigui una llengua per a tothom. Altres llengües com el francès o l'italià s'ensenyen a les escoles; per què no també el català? És encara més important si tenim en compte la riquesa de la tradició literària i musical en català, que malauradament és desconeguda per a molta gent fora dels Països Catalans.

El català m'encanta per la seva sonoritat i per la il·lusió que fa als seus parlants quan algú de fora intenta parlar-lo

**Descobreix el nou canal amb
la informació cultural dels barris
de Barcelona i més**

**11 de desembre
amiccultura.cat**

Finançat per:

Còrsega s'empelta de cultura popular catalana en un altre **Aplec Internacional** per emmarcar

Per **Quim Miró**

L'alcalde de Bastia, amb la resta d'autoritats tancant el 37è Aplec Internacional. / Foto: Arxiu Adifolk.

Bastia va viure a finals de setembre una autèntica festa de la cultura popular catalana amb motiu del 37è Aplec Internacional organitzat per Adifolk. Durant tres dies, la ciutat corsa es va omplir de música, dansa, tradicions i germanor en un esdeveniment que va congreguar 650 actuant de 31 grups de cultura popular vinguts d'arreu de Catalunya.

L'Aplec va encertar-se amb un gran espectacle col·lectiu i la hissada de la senyera catalana a càrrec del Capgròs Folk, ambaixador de la cultura popular. A més, l'Ajuntament de Bastia va acollir una recepció institucional presidida per l'alcalde

Pierre Savelli, amb la presència de representants de la Generalitat —el director general de la Catalunya Exterior, Oriol Lázaro—, del Parlament i el Govern de Còrsega, així com de l'expresident Quim Torra.

En la segona jornada de l'Aplec, els carrers de Bastia van viure una gran cercavila amb l'estrena de la sardana *Adifolk pel món*, del compositor de Martorell Daniel Gasulla Porta, i un ampli ventall d'activitats: jocs tradicionals a la plaça Saint-Nicolas, concerts corals a l'església de Saint-Jean-Baptiste, danses catalanes i corses, cançons de taverna i la mostra de la morra.

Els carrers de Bastia es van omplir de música, tradicions i festa. / Foto: Arxiu Adifolk.

Batl de Bastia: El Ximplot
del: Restants de l'any

Gegants
anc

L'Aplec uneix grups d'arreu per fer arribar les nostres tradicions. / Foto: Arxiu Adifolk.

L'espectacle central va tornar a ser, un any més, *La Festa Major a Catalunya*, que va mostrar al públic cors els elements més representatius de les celebracions populars del país. Una festa que va cloure amb el ball folk i la impressionant Nit del Foc, protagonitzada pels Diables Sheron de Móra d'Ebre i el Drac del Morell.

En el darrer dia de l'Aplec, una nova cercavila i les actuacions de lluïment dels grups catalans van lluir a la plaça Saint-Nicolas de Bastia. La Coral Camprodon va cloure els actes en la missa de l'església de Saint-Jean-Baptiste amb la interpretació conjunta del *Virolai* amb un cor cors que va fer emocionar el públic.

L'Aplec Internacional de la Cultura Catalana 2025 va tornar a demostrar la seva força com a plataforma de difusió de la cultura popular catalana arreu del món, reforçant els lligams entre Catalunya i Còrsega i oferint tres dies inoblidables a la ciutat de Bastia.

Més de 650 actuant de 31 grups vinguts d'arreu de Catalunya reivindiquen la cultura popular catalana a la ciutat corsa

Mariola Dinarès

Periodista

Catalunya redueix la teoria dels sis graus

La teoria dels sis graus de separació és aquella hipòtesi segons la qual qualsevol persona pot estar connectada amb qualsevol altra a través d'una cadena de com a màxim sis intermediaris. A Catalunya posaria la mà al foc que tots estem connectats amb un màxim de tres persones. Fa unes setmanes s'ha estrenat un format que ho demostra: un periodista de la premsa de proximitat proposa una persona nascuda a la seva localitat que viu a l'estranger i envia un creador o creadora de contingut perquè l'entrevisti. *Del poble al món* és un format de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC) i una manera de demostrar la utilitat de la premsa de proximitat a tots aquells catalans que viuen fora de Catalunya.

En un món globalitzat, la informació local i de proximitat és més necessària i útil que mai. Gràcies al digital, els mitjans de proximitat són una finestra per mantenir el vincle emocional i cultural amb el territori.

Amb aquesta realitat com a punt de partida, podem veure com el quinzenal Comarques de Ponent envia la creadora de continguts Shalana a entrevistar la mestra de Tàrraga Íngrid Barroso a Finlàndia. La Maria Cerezuola d'Exterior.cat ens proposa una meravellosa conversa a Zúric entre dos arquitectes: el creador de continguts Pol Casellas i l'arquitecta de Barcelona Alèxia Alcaraz. Des del SomVallès envien el creador i músic Julen a entrevistar la cantant catalana Elsas que viu a Londres. *Del poble al món* viatja a Dubai, Copenhaguen, Múnic, Leicester, Hèlsinki, Amsterdam, Berlín i Tolosa. A través de la Laia Argelaguet, les noies de *SOS Català* (Blanca Roca i Mireia Morales), la Sonia Suamor de *Mitja catalana*, el Berti, el Long Li Xue, Eli Aloy, Jordina Cot i Norman López, entre d'altres, coneixem catalans que estan vivint a l'estranger però connectats dia a dia amb Catalunya gràcies a la premsa de proximitat.

Amb un seguit de vídeos a Instagram, TikTok i el YouTube de l'AMIC, i en col·laboració amb els creadors, es demostra com, en temps d'algoritmes globals, la identitat i la informació també es construeixen des de la comunitat. No és un fenomen exclusiu de Catalunya.

A tot el món s'està veient la importància de la premsa de proximitat i l'AMIC premia també les iniciatives interessants que hi ha pel món. Ja s'ha convocat la tercera edició del Premi Internacional AMIC Mitjans de Proximitat que es farà el 14 d'abril del 2026. Aquest guardó posa en valor la feina dels editors i editores de premsa local i comarcal a través de les iniciatives catalanes, europees i internacionals. També es premia una trajectòria i una persona, projecte o empresa per la manera de fer servir els mitjans de proximitat. Informar des del l'àmbit local també es pot fer de forma innovadora i posada al dia que connecti totes les generacions.

”

**En un món globalitzat,
la informació local
i de proximitat és més
necessària i útil que mai.
Gràcies al digital, és una
finestra per mantenir
el vincle emocional i
cultural amb el territori**

Catalunya al món

Els protagonistes de l'acció exterior catalana

El mural posa en el mapa les entitats, colles castelleres internacionals i organismes catalans d'arreu del món. Actuen com a punt de trobada, fomenten el vincle des de l'exterior amb Catalunya a través de la llengua i la cultura, i promouen el coneixement dels seus respectius països d'acollida.

El mapa mundi es pot visitar a la sala auditori de l'Espai Línia.

Catalunya al món

[illegible]

Nota
 1. Oficina de Ingeniería Industrial del Instituto (OII)
 Avenida de Colombia y Surco
 11000, Ciudad Universitaria del Fútbol
 Santiago de Chile, Chile

Beurteilung:
 - Keine Antwort auf Nachfrage
 - Keine Antwort auf Frage
 - Keine Antwort auf Frage: wissenschaftlicher Hintergrund des Jura
 - Belegte in: Jurisprudenz / Chemie

Syllabus

- Overview of the course
- Introduction to the course
- Introduction to the course
- Introduction to the course
- Introduction to the course
- Introduction to the course
- Introduction to the course

Deliverables: Overview | Structure

Regulatory Issues

Postulante
 Universidad de Antioquia, Medellín

La Federació Internacional d'Entitats Catalanes

la pedra angular
de la Catalunya Exterior

Un reportatge de **Quim Miró**

L'acció exterior catalana no s'entén sense la tasca incansable –i sovint poc reconeguda– de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC). El 1996 –l'any vinent farà 30 anys–, va iniciar-se com a laboratori d'idees per avançar en el coneixement i la satisfacció de les necessitats de les catalanes i catalans residents a l'estranger. I aquestes passen, entre d'altres, per garantir els drets lingüístics, sanitaris, culturals, democràtics (vot exterior) o una estratègia de retorn. La Federació actua com a interlocutora amb totes les administracions, tant les catalanes com les espanyoles. Quatre dels integrants de l'actual junta directiva de la FIEC –Montse Marí, Elisenda Bujons, Antoni Montserrat i Eulàlia Fàbregas– expliquen el camí recorregut fins ara i com la Federació afronta els reptes de futur.

Antoni
Montserrat

“Quan es va fundar la FIEC érem 32.000 catalans a l'estranger censats al CERA amb dret de vot. A 1 d'octubre del 2025 som 324.698”

La Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC) va fundar-se a Tolosa de Llenguadoc l'any 1996, fa 30 anys. Una agrupació de comunitats catalanes de l'exterior (CCE) lliure, voluntària i autònoma que té com a finalitat ser un laboratori d'idees per avançar en el coneixement i la satisfacció de les necessitats de la Catalunya Exterior. “Som la necessària i insubstituïble consciència crítica que tota comunitat o grup d'interessats necessita i necessitarà sempre davant de les administracions i de la societat catalana. Com a federació, creiem plenament en la necessitat de poder acudir amb veu pròpia allà on hi hagi coses que sigui necessari dir”, assegura la presidenta de la FIEC, Montse Mari.

Així i tot, la presidenta afegeix que “volem, lògicament, exercir la nostra tasca amb plena autonomia d'opinió i d'acció, amb la màxima col·laboració amb el Consell de la Catalunya Exterior (del qual membres de la FIEC en formen part), amb les federacions i consells d'altres comunitats de l'àrea lingüística catalana quan això sigui possible”. En els primers anys i amb una societat més analògica que digital, la FIEC va fer una feina de formigueta per arribar a tots els racons del planeta. “En aquells primers anys, la principal necessitat era la del coneixement de què era la Catalunya Exterior. No hi ha reconeixement sense coneixement, i una gran part dels nostres esforços inicials van estar destinats a què es conegués el que era i feia la Catalunya Exterior”, recorda. Per visualitzar, encara més, la diàspora catalana des de 1998, la Catalunya Exterior compta amb un Dia Internacional fruit d'una iniciativa de la FIEC. Escau el primer diumenge després de Sant Jordi, si aquesta diada no s'escau en diumenge.

LES 4 GRANS FITES ASSOLIDES PER LA FIEC

1

Reconeixement de la condició de català a l'exterior a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (2006)

2

Que el Parlament de Catalunya aprovés la Llei de la comunitat catalana de l'exterior (2017)

3

Que el Govern espanyol derogués el vot pregat (2020)

4

Creació del Dia Internacional de la Catalunya Exterior (1998)

Eulàlia Fàbregas, Antoni Montserrat i Elisenda Bujons, representants de la FIEC, en la darrera intervenció a la Comissió d'Acció Exterior al Parlament, l'any 2024.

PRESERVAR LA INDEPENDÈNCIA

Durant tots aquests anys, la FIEC ha demostrat la seva independència de manera impol·luta. “Som una federació que ha sabut mantenir la seva independència de tots els governs en totes les èpoques polítiques, mal que hagi pesat a més d'un conseller o responsable institucional”, destaca Marí. Per fer-ho, la FIEC ofereix “un clima de diàleg cordial i d'entesa amb les administracions catalanes i espanyoles en l'àmbit de les seves respectives competències”.

Amb el Govern català la relació principal és amb el Departament d'Unió Europea i Afers Exteriors i, en particular, amb la Direcció General de la Catalunya Exterior (DGCE). “En altres àmbits la relació amb altres departaments és menys estructurada i a vegades confusa, com ara en qüestions relacionades amb la llengua catalana a l'exterior”, explica Montserrat. La FIEC no només busca una acció recíproca amb el Govern, també amb les diferents sensibilitats polítiques del Parlament de Catalunya. “Esperem que els problemes de la Catalunya Exterior rebin l'atenció que mereixen per part dels diferents grups parlamentaris”, afegeix.

UNA FEDERACIÓ, UNA MUNIÓ DE SENSIBILITATS

La FIEC s'estructura en vicepresidències per àrees geogràfiques (Europa, Con Sud d'Amèrica, Amèrica del Nord, Amèrica Central, resta del món i Estat espanyol). Actualment, la junta directiva la integren 21 persones d'arreu del món. “Som a tots els continents amb entitats actives i compromeses”, explica Elisenda Bujons. “Preservar aquesta varietat i tenir,

Montse Marí

“La FIEC és una actitud transformadora i col·laborativa que ens fa més conscients i eficients a l'hora de trobar solucions efectives envers els reptes de la Catalunya Exterior”

Elisenda Bujons

“Les nostres comunitats infantils han de tenir garantida l’oportunitat de rebre l’ensenyament de la llengua catalana”

en tot moment, la capacitat de contrastar experiències i aprendre els uns dels altres és un dels nostres valors fonamentals”, afegeix. Com a aixopluc de les entitats catalanes a l’estranger, Fàbregas subratlla que “la FIEC no és ni serà ni més ni menys que el que els casals i centres catalans voldran que sigui”.

El perfil de les entitats associades a la FIEC és divers i depèn dels continents. “L’emigració catalana és un fet conegut i estudiat des del segle XVIII, i en particular des de la liberalització comercial borbònica del 1778 que va facilitar a les companyies navilières catalanes establir-se a les Antilles i al Carib. Després, al segle XIX, s’inicia una intensa emigració a Cuba, Mèxic, Argentina, Puerto Rico, Veneçuela, etc.”, explica Montserrat. “Una emigració conseqüència de les diverses crisis econòmiques i de resposta als diversos conflictes polítics i bèl·lics que ens ha tocat de viure”, subratlla. En els darrers anys, l’emigració és conseqüència de la globalització de les economies i de la manca d’oportunitats laborals, científiques i acadèmiques a Catalunya, que ha portat milers de catalans cap a l’exterior. “En l’emigració catalana actual, hem de parlar clarament de la pèrdua de talent com el factor dominant”, destaca.

CREIX LA DIÀSPORA, ES MULTIPLIQUEN LES NECESSITATS

L’escenari de la Catalunya Exterior quan va néixer la FIEC era completament diferent al que coneixem avui. “Aleshores érem 32.000 les persones censades al CERA [Cens Electoral de Residents Absents] amb dret de vot. A 1 d’octubre del 2025 som 324.698!”, subratlla Antoni Montserrat. La FIEC s’ha erigit com l’eina que aglutina, majoritàriament, les inquietuds i les necessitats –cada cop més– dels catalans a l’estranger. Una de les prioritats –i possiblement la més coneguda– és la defensa dels drets democràtics del catalans de l’exterior i, en particular, el dret de vot.

Una altra és l’ensenyament del català. “Les nostres comunitats infantils han de tenir garantida l’oportunitat de rebre l’ensenyament de la llengua catalana. Aquest és un objectiu fonamental en què la responsabilitat més gran és del Govern català, però sense deixar de banda les responsabilitats del Govern de l’Estat”, explica Elisenda Bujons. Hi ha altres prioritats reconeixibles. En l’àmbit dels drets socials, la FIEC ha presentat propostes per “garantir una atenció i una informació en origen a les persones que desitgen emigrar i una atenció, des de les entitats, als que arriben, de manera que ningú no se senti desprotegit”. Unes propostes que van vinculades als drets a l’atenció sanitària i a les situacions de vulnerabilitat a l’exterior, i també a la necessitat de comptar amb una estratègia d’atenció al retorn (cosa en què Catalunya va molt endarrerida respecte d’altres comunitats autònomes de l’Estat espanyol).

DECISIUS EN EL VOT EXTERIOR

Una de les grans fites assolides per la FIEC al llarg d’aquests 30 anys ha estat ser decisiva en l’abolició del vot pregat per part del Govern espanyol. “Estem particularment orgullosos d’haver estat participants –juntament amb Marea Granate– de millorar l’agilitat del sistema de vot exterior, encara que falti molt per recórrer”, reconeix Montserrat, qui va comparèixer davant la subcomissió de vot de la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats. En aquest camí per recórrer, la FIEC també forma part de la comissió que acaba d’impulsar una ILP (iniciativa legislativa popular) a fi que Catalunya disposi d’una llei electoral pròpia i que es permeti la creació de circumscripcions electorals específiques de la Catalunya Exterior en línia amb les positives experiències a França, Portugal, Itàlia o Croàcia.

Hi ha altres fites que han acompanyat la FIEC. L’any 2017 es va actualitzar la llei sobre les relacions entre l’administració catalana i les comunitats catalanes a l’exterior. “És un repte compartit entre el Govern català i les comunitats exteriors per tal de garantir una adequada representació i suport institucional. També per garantir la plena consideració com a catalans de l’exterior dels qui viuen en altres comunitats autònomes de l’Estat espanyol”, reconeix Marí. Un dels pocs aspectes d’aquesta llei que s’ha desenvolupat ha estat la creació del Consell de la Catalunya Exterior que, segons Marí, “permet un diàleg directe amb l’administració mitjançant el treball de diverses comissions sectorials”. Les principals aportacions de la FIEC en el Consell han estat un projecte de llei del retorn, la millora de la situació de l’ensenyament del català a l’exterior, i la reforma del mètode d’elecció del Consell.

Eulàlia Fàbregas

REPTES DE FUTUR

La FIEC té molt clars els reptes de present i de futur vinculats a la Catalunya Exterior. Així, quant a identitat, llengua i vinculació amb el país d'origen, des de la Federació es reconeix que "gairebé tots tenim identitats múltiples i que una bona integració al país d'acollida amb un reconeixement de la cultura i els valors del país que ens acull no ha de significar la renúncia a la nostra(es) llengua(es) i cultura(es) d'origen. Que les dues identitats són i han de ser compatibles".

Entre els reptes que té la FIEC hi ha el paper que pot jugar la mateixa Federació en la projecció internacional de Catalunya. En aquest sentit, Bujons reconeix que "la FIEC pot tenir un paper molt rellevant, atès que voler resoldre els problemes d'integració lligats a la mobilitat internacional en la societat catalana no es pot analitzar de manera eficaç si no es tenen en compte les dues dimensions de la mobilitat: per què tantes persones arriben a Catalunya no es pot entendre si no saps analitzar per què tantes persones marxen de Catalunya. La FIEC pot contribuir de manera molt positiva en aquest necessari debat".

Actualment, la digitalització ha permès enfortir la connectivitat entre catalans a l'estranger. La FIEC té com a altaveu els seus espais de trobada i d'intercanvi d'experiències —com ara Casals en Xarxa—. "Divulguem tota la informació possible a través de les xarxes socials", diu Marí, i plataformes interactives com Catalansalmon "juguen un paper molt important en aquests nous modes de connexió", afegeix.

L'aparició en l'última dècada de mitjans de comunicació especialitzats —com Exterior.cat i RAB Ràdio— hi han contribuït decisivament. Així i tot, des de la FIEC lamenten que "no tenim prou presència als grans mitjans de comunicació a Catalunya, que ens ignoren". Assenyalen, a més, que aquests mitjans "desconeixen no només el que som i representem, sinó que no semblen entendre que, per fer de Catalunya una societat d'acollida amb capacitat d'integració, una experiència important és la de valoritzar com els catalans de l'exterior ens integrem en les nostres societats d'acollida de manera positiva i no conflictiva".

Actualment, la Catalunya Exterior no s'imagina sense la presència i la força de la FIEC. És qui agrupa, comparteix, transforma, forma i anticipa els problemes que obliguen a polítics i al mateix Govern a posar-hi fil a l'agulla. "És una actitud transformadora i col·laborativa que ens fa més conscients i eficients a l'hora de trobar solucions efectives envers els reptes de la Catalunya Exterior", rebla Marí. Així és com la FIEC vol continuar exercint de pedra angular de la comunitat catalana a l'exterior.

"La FIEC no és ni serà ni més ni menys que el que els casals i centres catalans voldran que sigui"

(D'esquerra a dreta) Àngel Perella, Xavier Tudela, Mario Vendrell i Toni Montserrat, en la Trobada del Con Sud i l'assemblea general de la FIEC a Montevideo (2005).

Montserrat Marí i Makiko Yagi, de la FIEC, en la trobada mundial de comunitats catalanes a Girona (2005).

THE INBOUND AGENCY

INBOUND MARKETING • SEO • SEM • COMPRA PROGRAMÀTICA • LEAD GENERATION

HUMANA.

DIGITAL.

EFICAÇ.

www.nothingad.com

info@nothingad.com

Tel.93.681.81.46

Barcelona/Madrid

[/nothingAD](https://www.facebook.com/nothingAD)

[/nothingAD](https://twitter.com/nothingAD)

[/nothingAD-comunicació](https://www.linkedin.com/company/nothingAD-comunicació)

[/nothingAD](https://www.youtube.com/nothingAD)

Kílian Sebrà

Periodista de Catalunya Ràdio

Us necessitem

Més del que ens pensem i també més del que ells mateixos es pensen. Ara fa ja 30 anys que vam començar a buscar catalans pel món en la primera etapa del *Sense fronteres* a Catalunya Ràdio. Era una època molt diferent de l'actual, sense internet, ni xarxes, ni mòbils, Res de res. Tot era molt més difícil. Cada recerca, cada investigació era una aventura i cada troballa era màgica. Quan localitzaves un català a qualsevol lloc del món (perquè aleshores, igual que ara, n'hi ha als llocs més impensats d'aquest planeta nostre) i arribaves a contactar-hi, es notava una fiblada d'emoció plena, sincera i motivadora a banda i banda. A nosaltres ens en feia de trobar-los i a ells de ser trobats. Les paraules somreien i els accents refeien els camins cap a casa. Era un moment extraordinari.

Això no ha canviat. Sí que ho han fet les eines, els mitjans i les investigacions. Ara tot és molt més fàcil. No hi ha tanta aventura, tanta sorpresa, però, 30 anys després, la il·lusió és la mateixa. Cada cop que despenges un telèfon i et diuen “hola” amb aquella ela tan nostra, tan catalana, se't desfà el cor. I notes que a l'altre cantó els passa el mateix.

Però sí que hi ha una cosa que ha canviat. Quan trobaves catalans ara fa 30 anys, ells et deien “no ens deixeu sols! Us necessitem”. Els catalans de fora tenien i tenen la sensació que els tenim una mica oblidats, que no ens preocupem per ells i no fem cas de tot el que fan, proposen o els preocupa. Precisament, per intentar combatre aquesta sensació d'abandonament, durant molts anys molta gent ha treballat per un reconeixement més gran de la Catalunya Exterior intentant fer realitat algunes de les seves demandes principals, com la de fer més senzill i segur el vot exterior o com la creació d'una circumscripció especial per als catalans a l'exterior. De moment són demandes que s'han quedat en això, en demandes.

Aquesta sensació d'oblit encara existeix, però el que ha canviat és que aquell “no ens deixeu sols” potser ara l'hauríem de dir nosaltres, els que estem aquí. Perquè ara, quan contactes amb ells, notes en la seva veu una fermesa, un convenciment, una seguretat que aquí ens comença a fallar. Segurament la distància els immunitza contra el pessimisme gairebé derrotista a què ens por-

ten les dades sobre l'ús de la llengua i sobretot les orelles quan et mous pels nostres carrers. Ells, en canvi, no tenen cap vergonya de defensar el que són i probablement tampoc estan obligats a fer-ho contínuament. Ho fan de natural, perquè no hi ha res en el seu entorn que els digui que és millor “no passar-se”, “que el nostre mal no vol soroll” o que “no passa res per acceptar petites derrotes del dia a dia”.

Abans ells ens demanaven vitamines per poder seguir sent. Ara probablement ells poden ser més que simples vitamines per a nosaltres. Poden ser la nostra vacuna contra la desorientació o, el que és pitjor, la baixada de braços. La situació del català és complicada. Probablement molt complicada. Però en ells tenim exemples d'optimisme i d'acció que no hauríem de desapropitar. Potser més que trobar catalans al món, ells ens hauran de venir a trobar a nosaltres perquè tornem a adornar-nos de la potència del que som i del que tenim entre mans. Ara mateix tenim gent valenta i desacomplexada pel món explicant què és Catalunya amb el seu exemple i la seva feina. Els necessitem allà, segur, però també els necessitem, i molt, aquí.

”

Ara mateix tenim gent valenta i desacomplexada pel món explicant què és Catalunya amb el seu exemple i la seva feina. Els necessitem allà, segur, però també els necessitem, i molt, aquí

exterior.cat

s'expandeix amb una xarxa d'una quinzena de periodistes a l'estranger

Amb l'objectiu d'ampliar i reforçar la cobertura periodística sobre l'acció exterior de Catalunya i la vida de la seva diàspora, Exterior.cat va posar en marxa, el setembre passat, una xarxa de periodistes a l'estranger. Aquesta xarxa permet donar seguiment als actes i activitats de les delegacions del Govern a l'exterior i de les diferents comunitats catalanes, garantint una informació propera, àgil i de primera mà.

Alhora, a través d'aquesta xarxa s'elaboren notícies, entrevistes i reportatges centrats en les catalanes i els catalans que viuen arreu del món, amb l'objectiu de visibilitzar les seves trajectòries, experiències i aportacions en els seus països d'acollida.

Una quinzena de periodistes trepitjant el terreny

Així, la xarxa de periodistes a l'estranger d'Exterior.cat la integren els periodistes **Lluís Dagues** (Catalunya del Nord), **Alex Montero** (Andorra), **Marta Casagolda** (França), **Roger Gutiérrez** (Bèlgica), **Marta Tiana** (Alemanya), **Mireia Domènech** (Suïssa), **Roger Roura** (Escòcia), **Àlex Segura** (Califòrnia, Estats Units), **Diana Negre** (Washington, Estats Units), **Tomás Aguirre** (Colòmbia), **Berta Reventós** (Argentina), **Marina Casas** (Brasil) i **Josep Solano** (Àsia).

"Des del primer dia, Exterior.cat va fer una aposta clara pel periodisme de qualitat, professionalitzat i pels continguts propis. Ara fem un nou pas endavant per consolidar-nos, encara més, com a mitjà de referència per explicar què fa Catalunya al món. Aquesta és la gran aposta per aquesta nova temporada", assegura el director editorial d'Exterior.cat, Quim Miró.

Líders en difusió

Exterior.cat va néixer el gener de 2019 amb la missió de cobrir, diàriament, una demanda informativa des d'una òptica diferent i complementària a la dels altres periòdics digitals catalans.

Gairebé vuit anys després, **Exterior.cat** s'ha convertit en el mitjà especialitzat en la Catalunya Exterior amb més difusió assolint l'abril passat 49.913 usuaris únics i 56.769 pàgines vistes, segons l'auditoria d'OJDinteractiva.

A més de l'edició digital, **Exterior.cat** edita una revista en paper i promou el Premi Casal Català de l'Any, un reconeixement anual a les comunitats catalanes a l'estranger.

Diana Riba i Giner

Eurodiputada d'Esquerra Republicana

Un regal a les capitals, un revés al projecte europeu

El paper de les regions a Europa està en perill. La proposta de pressupost europeu per al període 2028-2034 de la Comissió Europea crea una nova arquitectura financera que inclou la creació d'uns Plans de Cooperació Nacional i Regional (PCNR) que permetran als governs estatals decidir com i a on es distribueixen els fons europeus, desposseint les regions i les ciutats de qualsevol rol o influència.

Amb aquesta proposta, la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, fa un regal a les capitals europees. Però aquest regal és un revés al projecte europeu, ja que si s'aprova, les regions i les ciutats europees perdran la capacitat de decidir i dialogar amb la Unió Europea, quedant a expenses dels governs centrals. Per això, aquest nou model de pressupost posa en risc la governança multinivell i la cohesió territorial que ha demostrat ser un model d'èxit fins ara.

Quan els estats s'encarreguen de gestionar el finançament europeu, la seva redistribució interna ha demostrat ser parcial. En comparar els resultats dels Fons de Cohesió de la UE —atorgats directament a les regions— i els Fons Next Generation de la UE —centralitzats—, la diferència és clara. Les regions alineades amb el partit governant es beneficien d'una major assignació financera, mentre que les regions oposades al govern central paguen el preu. Això afecta especialment les regions amb un estatus diferenciat, les nacions sense estat, les zones rurals o els territoris governats per partits regionals.

La proposta de pressupost europeu també afavoreix les prioritats de la Comissió per sobre de les necessitats de les regions. La proposta assigna fons per a la defensa i el control fronterer a costa de l'agricultura, la pesca i la cohesió territorial. En el cas català, per exemple, estariem parlant dels fons FEDER, la PAC o els fons pesquers. Això afecta directament els sectors productius, la cohesió social i el desenvolupament territorial del nostre país.

La UE ha exercit històricament un paper important en la mitigació de les desigualtats territorials en tot el continent. Els programes regionals són els projectes europeus que més afecten la vida dels ciutadans, un dels pilars de la construcció europea i una de les principals raons per les quals avui en dia moltes regions se senten vinculades a aquest projecte polític. Aquest nou model va en el sentit contrari.

Des d'Esquerra Republicana sempre hem treballat per una Europa que defensés la governança multinivell, el paper de les regions i l'autodeterminació. Ho hem fet a tots els espais: des del Parlament Europeu a l'àmbit municipal. Prova d'això són les múltiples intervencions que he adreçat a Von der Leyen a l'hemicicle a Estrasburg i la carta signada per gairebé 200 càrrecs municipals republicans, on li reclamem que retiri la proposta i que en presenti una que respongui a un dels principis que van constituir la Unió Europea: la cohesió territorial com a baluard del projecte europeu.

”

La proposta de pressupost europeu 2028-2034 contempla una centralització dels fons europeus que amenaça les regions i l'equilibri territorial

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA

IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

VARIAS

SANT SADURNÍ D'ANOIA
VINS I CAVES

Quan l'excel·lència esdevé Cava